

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **T. C. P.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 5. 2015, č. j. MV-27737- 3/SO/sen- 2015, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 6. 2016, č. j. 30 A 75/2015 – 59,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši **2 238,50 Kč**, k rukám jejího zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 4, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým bylo výrokem I. zrušeno její rozhodnutí ze dne 28. 5. 2015, č. j. MV-27737- 3/SO/sen-2015, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 23. 12. 2014, č. j. OAM-14821-18/PP-2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení. Výrokem II. bylo stěžovatelce uloženo nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 12 228 Kč. Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně pro nesplnění podmínky uvedené v § 87b odst. 2 ve spojení s § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a nebylo jí vydáno povolení k přechodnému pobytu.

I. Vymezení věci

[2] Předmětem sporu jsou otázky, zda žalobkyně tvrdila a prokázala splnění zákonných podmínek stanovených v § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců a současně v § 15a téhož zákona a má právo na vydání povolení k přechodnému pobytu, a zda v daném případě mělo být řízení zastaveno anebo žádost zamítnuta.

[3] Krajský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že v řízení nebyl úplně zjištěn skutkový stav, který nelze přičítat pouze nedostatečné aktivitě žalobkyně. Správní orgán ukončil dokazování proto, že mu nebyly předloženy důkazy v listinné podobě, přičemž mu byly nabídnuty jiné vhodné důkazní prostředky. Současně měl za to, že za daných skutkových okolností mělo být řízení o žádosti stěžovatelky zastaveno, nikoli žádost zamítnuta.

[4] Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán zamítl žádost žalobkyně pro nesplnění podmínek uvedených v § 87b odst. 2 ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců a povolení k přechodnému pobytu jí nevydal.

[5] Dle § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti dle § 87a odst. 2 téhož zákona, s výjimkou náležitosti dle § 87a odst. 2 písm. b). Jde-li o cizince dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců také doklad potvrzující, že je nezaopatřenou osobou. Dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců dále doklady věrohodně prokazující, že má k občanu Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

[6] Žalobkyně ke své žádosti všechny potřebné doklady nedoložila, proto ji správní orgán vyzval k doplnění. Po výzvě správního orgánu následně doložila rodný list svého syna, pana L. V. T. Současně oznámila, že má za to, že splňuje podmínky dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a pro případ, že by měl správní orgán o této skutečnosti nadále pochybnosti, navrhla svůj výslech a výslech své vnučky. Provedení výslechů opětovně požadoval zástupce žalobkyně ve vyjádření k podkladům rozhodnutí, ve kterém uvedl, že žalobkyně splňuje podmínky stanovené § 15a odst. 3 písm. b) eventuelně v § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Neuvedl však, k prokázání jakých tvrzení by měly být výslechy provedeny.

[7] Ani poté, co žalobkyně na výzvu k doplnění nedostatečně zareagovala, nebyla správním orgánem individualizovaným způsobem poučena o tom, jaké skutečnosti by měla v řízení tvrdit a prokazovat. Tento postup považuje krajský soud za chybný stejně jako neprovedení navrhovaných výslechů, ač dostatečně neuvádějí, k jakým tvrzením mají být provedeny. Své rozhodnutí správní orgán navíc částečně vysvětlil až v prvostupňovém rozhodnutí o žádosti.

[8] Vztah zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a zákona o pobytu cizinců je upraven v § 168 a § 169 zákona o pobytu cizinců. Ta obsahují výčet řízení, na která se nevztahují ustanovení části druhé a třetí správního řádu a některé odchylky při použití správního řádu. Na řízení o žádosti o přechodný pobyt rodinného příslušníka Evropské unie se výjimky stanovené v zákoně o pobytu cizinců neuplatní a je možné subsidiárně použít správní řád v plné šíři. V daném případě byla žalobkyně poučena o existenci vad žádosti, které brání v pokračování v řízení a v určené lhůtě je neodstranila, proto bylo nutné postupovat dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu a řízení zastavit.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[9] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

pokračování

[10] Předně namítá, že správní orgán postupoval v souladu se zákonem, když provedení výslechu žalobkyně a její vnučky označil za nadbytečné, neboť zjištěný skutkový stav nevyvolal žádné důvodné pochybnosti o správnosti dosavadních zjištění.

[11] Stěžovatelka má za to, že správní orgán ve svém rozhodnutí dostatečně objasnil, z jakého důvodu byla žádost žalobkyně zamítnuta. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí bylo uvedeno nesplnění podmínek stanovených v § 87b odst. 1 ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně doklady, které by věrohodně prokazovaly, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, nedoložila.

[12] Současně poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013 – 29, ze kterého vyplývá, že provést důkaz výslechem účastníka řízení sice lze, jeho použitelnost je však značně omezená. Výslech účastníka řízení totiž není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží primárně podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníka řízení.

[13] Nesouhlasí s názorem, že v posuzovaném případě nebylo možné žádost zamítnout, ale pouze správní řízení zastavit dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

[14] V daném případě nebyla naplněna podmínka, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, tudíž správní orgán nemohl aplikovat § 87e zákona o pobytu cizinců obsahující důvody, pro které lze zamítnout žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu podanou rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Žalobkyně nenaplnila žádnou z podmínek uvedených v § 15a zákona o pobytu cizinců, nelze ji považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie, a není možné aplikovat hlavu IVa zákona o pobytu cizinců. Byl tudíž dán důvod pro zamítnutí žádosti pro nesplnění podmínky uvedené v § 87b odst. 2 ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců.

[15] Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2016, č. j. 6 Azs 266/2015 – 26, který se týká případu, v němž bylo shledáno, že stěžovatelka není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a výrok byl formulován stejně jako v nyní posuzovaném případě. V obdobných případech takto postupuje správní orgán prvního stupně i stěžovatelka standardně.

[16] Nebyla naplněna podmínka dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť žádost bylo možné věcně projednat. Žalobkyně předložila doklady, kterými hodlala prokázat, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie a správní orgán žádost věcně posoudil. Je zřejmé, že se nejednalo o vadu žádosti bránící správnímu orgánu v pokračování řízení a bylo možné žádost věcně posoudit.

[17] Poukazuje také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2013, č. j. 4 As 11/2012 - 36, kde Nejvyšší správní soud odkazuje na § 9 správního řádu, který jako primární účel správního řízení deklaruje vydání meritorního správního rozhodnutí. „Zastavení řízení bez meritorního přezkumu žádosti v tomto smyslu představuje výjimku z pravidla pro ty případy, kdy vůbec není možné se předmětem řízení zabývat.“

[18] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a za stěžovatelku jedná pověřená osoba ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Na základě kasační stížnosti přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[20] Soud se nejprve zabýval tím, zda dosud zjištěný skutkový stav nevyvolal žádné důvodné pochybnosti i a zda bylo možné označit výslechy žalobkyně a její vnučky za nadbytečné.

[21] K žádosti o povolení k přechodnému pobytu podané dne 22. 10. 2014 byly správnímu orgánu předloženy tyto dokumenty: cestovní pas žalobkyně, smlouvy o zdravotním pojištění žalobkyně, nájemní smlouva mezi žalobkyní a jejím synem panem L. V. T. (dále jen „syn“), ověřený překlad rodného listu vnučky žalobkyně L. T. H., nar. X, vydaný dne 8. 6. 1997 Lidovým výborem obce Cong Hoa ve Vietnamské socialistické republice, rodný list paní L. T. H. vydaný Úřadem městské části města Brna, Brno-střed dne 26. 5. 2014; listina o nabytí státního občanství České republiky paní L. T. H. dnem 2. 4. 2014 a neověřená kopie občanského průkazu č. X paní L. T. H. (dále jen „vnučka“). V žádosti byl v kolonce „účel pobytu“ uveden § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[22] Z žádosti a jejích příloh nebylo zřejmé, z jakého důvodu se žalobkyně považuje za rodinného příslušníka občana Evropské unie, proto ji správní orgán dne 31. 10. 2014 vyzval k odstranění vad žádosti. Výzva však nekonkretizovala situaci žalobkyně, vyplývající z podané žádosti, jednalo se o obecný text, který je pravděpodobně zasílán žadatelům o přechodný pobyt, jejichž žádost vykazuje určité vady, „univerzálně“. Ve výzvě byl uveden souhrn dokumentů, které žalobkyně již předložila, stejně jako zákonné znění § 15a zákona o pobytu cizinců s bližším vysvětlením pojmů „příbuzný“, „vztah obdobný vztahu rodinnému“ a „společná domácnost“. Ve výzvě byl obecný výčet dokladů, kterými lze prokázat skutečnosti uvedené v § 15a odst. 1 písm. a) – d), odst. 2 a odst. 3 písm. a), b) zákona o pobytu cizinců

[23] Dne 24. 10. 2014 byla provedena pobytová kontrola a prověření adresy žalobkyně na jí uvedené adrese v nájemní smlouvě. Kontrolu provedla hlídka Policie České republiky, Krajského ředitelství Karlovarského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend, pracoviště Sokolov v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Žalobkyně byla na adrese zastížena stejně jako paní T. C. N., nar. X, st. přísl. Vietnamská socialistická republika, která sdělila, že žalobkyni zná a ta na uvedené adrese skutečně bydlí. Poštovní schránka i zvonek byly označeny jménem jejího syna.

[24] Následně žalobkyně v přípisu ze dne 11. 11. 2014 oznámila správnímu orgánu, že má za to, že doložila splnění podmínky dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a pro případ, že by správní orgán měl o výše uvedeném tvrzení pochybnosti, navrhla svůj výslech a výslech své vnučky. K tomuto přípisu se správní orgán nijak nevyjádřil.

[25] Dne 3. 12. 2014 žalobkyně opětovně požadovala provedení obou výslechů v rámci svého seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Uvádí, že na základě provedené bytové kontroly v místě bydliště žalobkyně má za prokázané, že naplňuje podmínku sdílení společné domácnosti, přičemž splňuje podmínku dle § 15a odst. 3 písm. b) eventuelně dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Trvá na kladném vyřízení žádosti, popř. obou výsleších, kterými splnění podmínek doloží, resp. prokáže.

pokračování

[26] V prvostupňovém rozhodnutí je uvedeno, že správní orgán vzal za prokázanou příbuzenskou vazbu žalobkyně na její vnučku. Zároveň ale nesouhlasil s názorem žalobkyně, že pobytová kontrola prokazuje sdílení společné domácnosti s občanem České republiky. Z provedené kontroly nevyplývá, zda má na dané adrese vnučka pouze hlášenou adresu trvalého pobytu anebo se na adrese trvale zdržuje a sdílí s žalobkyní společnou domácnost.

[27] Žalobkyně nesplňuje ani podmínku § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť řádně nedoložila skutečnosti, na základě kterých by mohla být považována za nezaopatřenou osobu dle § 15a odst. 2 uvedeného zákona.

[28] Správní orgán odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu s tím, že důkazní břemeno při prokazování splnění podmínek § 15a zákona o pobytu cizinců spočívá v tomto případě na žalobkyni. Zároveň konstatuje, že nedoložila žádný doklad, který by společně soužití prokazoval, proto nemá správní orgán ani co ověřovat.

[29] Nejvyšší správní soud nesdílí názor správního orgánu ohledně skutečnosti, že neměl výsledkem žalobkyně a její vnučky co ověřovat. Jak je uvedeno v samotném prvostupňovém rozhodnutí, žalobkyně jako účel pobytu uvedla v žádosti § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a proto také byla provedena pobytová kontrola v místě jejího bydliště. Správní orgán činil kroky k prokázání naplnění podmínek uvedených v § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který má, jako jediný ze všech podmínek v § 15a zákona o pobytu cizinců ve svém znění zakotvenou podmínku sdílení společné domácnosti. Až v přípisu, ve kterém doložila žalobkyně rodný list svého syna, byl uveden účel pobytu §15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Při daném jednání byla žalobkyně zastoupena advokátem, který, jak sám správní orgán v daném rozhodnutí uvádí, se cizinecké problematice dlouhodobě věnuje a nemohla mu uniknout skutečnost, že § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců specifikuje nezaopatřenou osobu.

[30] Od začátku řízení byl účel pobytu specifikován jako účel dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Všechna podání, předkládané důkazy i činnost správního orgánu prokazatelně směřovaly k prověření naplnění tvrzeného účelu. Lze proto důvodně předpokládat, že uvedení § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců bylo pouhou chybou v psaní, které se zástupce žalobkyně v přípisu dopustil. Měl-li správní orgán ve vztahu k účelu pobytu pochybnosti, měl žalobkyni vyzvat k jejich odstranění.

[31] Ač správní orgán tvrdí, že zjištěný skutkový stav nevyvolal žádné důvodné pochybnosti, je zřejmé, že vyvstaly nejasnosti ohledně skutečného bydliště vnučky žalobkyně, které jsou výslovně uvedeny v prvostupňovém rozhodnutí. Dále také nesrovnalosti ohledně tvrzeného účelu pobytu žalobkyně, které správní orgán taktéž neodstranil. Žalobkyně sice nedala zcela jednoznačně najevo, k prokázání jakých skutečností by měly být výsledky provedeny, to však neodůvodňuje další postup správního orgánu, který k provedení navrhovaných výsledků nepřistoupil. Správní orgány svým postupem žalobkyni fakticky znemožnily důkazní břemeno unést.

[32] V rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 147/2013 je uvedeno, že dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutkového stavu věci. Právě svým výsledkem, jakož i výsledkem své vnučky žalobkyně chtěla prokázat jí tvrzené skutečnosti. Na uvedené ustanovení odkazoval i její zástupce (po svém seznámení se s podklady rozhodnutí) a na provedení výsledků trval. Za této situace nemohl správní orgán ukončit dokazování s tím, že žalobkyně nepředložila doklady v písemné podobě.

[33] Na otázku, zda měl správní orgán žádost žalobkyně zamítnout nebo spíše zastavit řízení nelze jednoznačně odpovědět. Krajský soud správně vycházel z předpokladu, že stěžovatelka byla vyzvána k doplnění formálních náležitostí. Ve výzvě byla žalobkyně totiž vyzvána k odstranění vad žádosti dle § 45 odst. 2 správního řádu, neboť tato neobsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti. K žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, s výjimkou náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Těmito náležitostmi jsou cestovní doklad, fotografie, doklad o zdravotním pojištění; to neplatí, je-li účelem pobytu zaměstnání, podnikání nebo jiná výdělečná činnost a doklad o zajištění ubytování na území.

[34] Jde-li o existenci vad žádosti, které brání pokračování v řízení, které nejsou v určité lhůtě odstraněny, nejedná se o věcné posouzení žádosti a je třeba postupovat výlučně dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu a řízení zastavit. Nedostatek důkazů nelze zaměňovat s chybějícími náležitostmi žádosti a v tomto důsledku její neprojednatelnosti.

[35] Z obsahu výzvy na druhé straně vyplývá, že za chybějící formální náležitost považoval správní orgán zřejmě nedostatečnou průkaznost doložených dokladů. Výzva je tedy vnitřně rozporná, neboť ačkoliv vyzývala k odstranění nedostatků náležitostí žádosti, její vady správní orgán spatřoval spíše v tom, že z původně přiloženého rodného listu nebyly vzájemné rodinné vazby patrné. Z obsahu výzvy není ani soudu zcela zřejmé, zda žádost žalobkyně dle správního orgánu trpěla vadami znemožňující její věcné projednání, či zda šlo spíše o důkazní nouzi žalobkyně, která ovšem nebrání věcnému posouzení žádosti. Poučení uvedené ve výzvě „*[p]okud nebudou výše uvedené vady žádosti v určené lhůtě odstraněny, bude žádost zamítnuta dle příslušného ustanovení zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Případně bude řízení o žádosti zastaveno dle zák. č. 500/2004 Sb., správní řád.*“ považuje soud, vzhledem k těmto okolnostem a zcela obecně výzvě, za matoucí.

[36] S ohledem na výše uvedené, nemohla být žalobkyně řádně poučena o důsledcích nesplnění výzvy. K odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 266/2015 je nutno říci, že jakkoliv šlo věcně o obdobný případ, nelze obsah výzvy ani poučení ve výzvě k odstranění vad podání z odůvodnění tohoto rozhodnutí posoudit.

[37] Nelze popřít, že primárním účelem správního řízení je vydání meritorního správního rozhodnutí, jak je uvedeno nejen v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 11/2012, ale zejména v § 9 správního řádu. Pokud však nejsou splněny zákonné podmínky pro vydání meritorního rozhodnutí, stanoví správní řád i jiný zákonný postup, jak s formálně neprojednatelným podáním naložit. Skutečnost, že správní orgán ve své praxi postupuje určitým způsobem a směřuje rozdílné vady podání a důsledky jejich neodstranění, sama o sobě takový postup nelegitimizuje.

IV. Závěr

[38] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížností zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[39] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovatce, a to za jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání – vyjádření k odkladnému účinku kasační stížnosti [§ 11 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif),

pokračování

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Za tento úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 1 550 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náleží zástupci žalobkyně i náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč, celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 1 850 Kč. Zástupce žalobkyně je plátcem DPH. K nákladům řízení se tedy přičítá DPH ve výši 388,50 Kč. Náhrada nákladů řízení tak celkem činí 2 238,50 Kč. Tuto částku je stěžovatelka povinna uhradit k rukám zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu